რომ შუამავალი (ალლაჰის ლოცვა და მშვიდობა მას) ხელებს მაღლა სწევდა თავისი მხრების სიმაღლეზე, ლოცვის გახსნისას

გადმოცემულია იბნ უმარისგან (ალლაჰი იყოს მათით კმაყოფილი): რომ შუამავალი (ალლაჰის ლოცვა და მშვიდობა მას) ხელებს მაღლა სწევდა თავისი მხრების სიმაღლეზე, ლოცვის გახსნისას, ასევე ხელებს იგივე დონეზე სწევდა, როცა რუქუ'ში ჩასვლისას ალლაჰუ აქბარ-ს წარმოთქვამდა და რუქუ'იდან ამოსვლისას. ამ დროს ის ამბობდა: «სამი'ალლაჰუ ლიმან ჰამიდაჰ». თუმცა, ის სუჯუდის დროს ამას არ აკეთებდა.

[სანდო (საჰიჰ)] [შეთანხმებული]

ალლაჰის მოციქული (ალლაჰის ლოცვა და მშვიდობა მას) ლოცვის დროს სამ პოზიციაზე სწევდა ხელებს მხრების დონეზე, რომელიც არის ადგილი, სადაც მხრის და მკლავის ძვლები ერთდება. პირველი პოზიცია: ლოცვის დაწყებისას თაქბირათულ-იჰრამის წარმოთქმის დროს. მეორე: როდესაც რუქუ'ზე ჩასვლისას ამბობდა ალლაჰუ აქბარ. მესამე: როდესაც რუქუ'იდან თავს სწევდა და ამბობდა: სამი'ალლაჰუ ლიმან ჰამიდაჰ, რაბბანაა ვა ლაქალ ჰამდ. და ის არ სწევდა ხელებს სუჯუდის დაწყებისას და არც სუჯუდიდან ამოსვლისას.

http://www.sunnah.global/hadeeth/ka/show/3095